

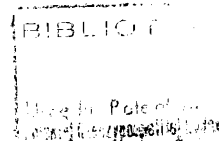
2 maja 1927 r.

2

URZĄD PATENTOWY

A436 7/00

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ OPIS PATENTOWY

Nr 5699.

Kl. 71 a 22.

Kukirol-Fabrik Kurt Krisp
(Gross - Salze pod Magdeburgiem, Niemcy).

Wkładka do obuwia.

Zgłoszono 12 października 1925 r.

Udzielono 27 sierpnia 1926 r.

Pierwszeństwo: 13 lutego 1925 r. dla zastrz. 1; 1 września 1925 r. dla zastrz. 2 (Niemcy).

Wynalazek dotyczy wkładki do obuwia zaopatrzonej w części metalowe, które pod działaniem naturalnej wilgoci nogi wytwarzają elektryczne prądy. Charakterystyczną cechą wkładki według wynalazku jest to, że części metalowe są wykonane z drutów cynkowych i miedzianych lub z innych odpowiednich metali, które krzyżując się tworzą siatkę. Wkładka zaopatrzona w takie druty jest bardzo przyjemna w noszeniu, mimo że siła wytwarzanych prądów jest bardzo słaba.

Próbowano już wyrabiać podobne wkładki z płytkami miedzianymi i cynkowymi, przymocowanymi do zewnętrznych warstw wkładki zapomocą uszek, przyczem płytki te miały również wytwarzać prądy elek-

tryczne; były one jednak niemożliwe w noszeniu, gdyż odgniatały stopę. To samo dotyczy innych, znanych wkładek, które są zaopatrzone w płytki miedziane i cynkowe, pokrywające prawie całą powierzchnię wkładki. Płytki te są również zaopatrzone w uszka, które uwierają stopę w nieznośny sposób. Oprócz tego pomiędzy obie płytki jest włożony płatek nasycony kwasem, czego należy bezwarunkowo unikać. Znana jest też wkładka z plecionki drucianej, która jednak nie wytwarza prądów elektrycznych. Plecionka ta składa się z leżących obok siebie drutów z jednego materiału, np. z glinu, niklowanej stali. Natomiast w myśl wynalazku siatka jest utworzona z drutów w jednym kierunku

cynkowych, zaś w drugim kierunku miedzianych lub z innych metali podobnie działających.

W myśl wynalazku siatka drucziana nie jest pod piętą zakryta, wobec czego działanie jej jest mocniejsze, gdyż znajduje się ona bliżej pięty.

Na rysunku przedstawiono dwa przykłady wykonania wkładki według wynalazku.

Fig. 1 przedstawia widok dolnej powierzchni wkładki z częściowo zerwaną powłoką, fig. 2 przedstawia przekrój tejże wkładki, fig. 3 przedstawia drugie wykonanie wkładki w widoku zgóry.

Na izolacyjnej podkładce *a* z korka lub podobnego materiału rozciągają się druty podłużne *b* i poprzeczne *c*, które tworzą razem siatkę, pokrytą zgóry warstwą flaneli *d* lub podobnego materiału. Podkładka jest ujęta w obramowanie *e*, które łączy poszczególne warstwy. Metalowe części *b*, *c* mogą pokrywać całą podkładkę, albo tylko jej część, jak np. fig. 3 wskazuje, że drucziana siatka znajduje się tylko na pięcie; w tym wypadku górna warstwa *d* posiada wycięcie *f*, które odsłania siatkę *b*, *c*.

Przyjemne działanie siatki wzmacnia się jeszcze przez to, że noszący taką podkład-

kę odczuwa pod piętą przyjemne tarcie.

Metalowe części mogą być wykonane w rozmaity sposób, lecz najlepiej wykonać je w kształcie druczianej siatki, gdyż wówczas powierzchnia metalowa przylegająca do stopy jest największa. Doświadczenie wykazało, że najlepiej działają krzyżujące się druty miedziane i cynkowe, przyczem druty miedziane są skręcone, t. j. składają się z cienkich drucików.

Zastrzeżenia patentowe.

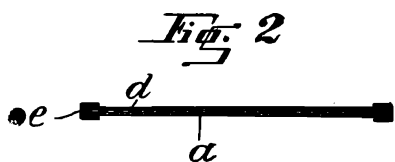
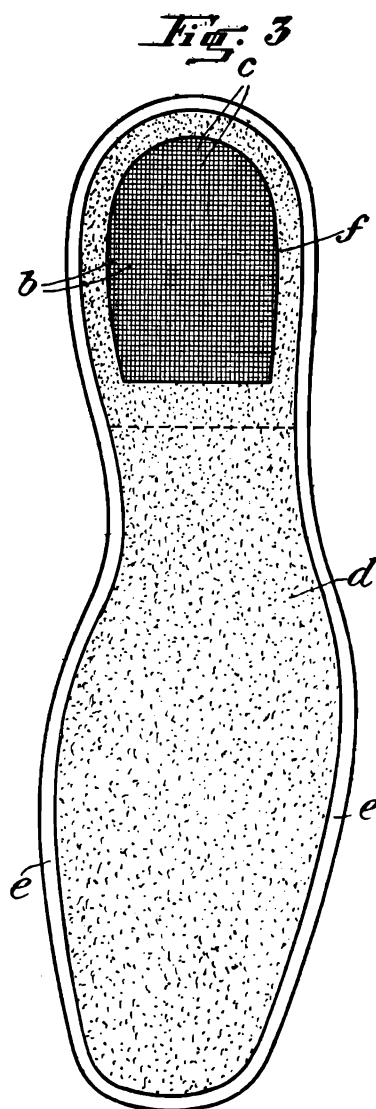
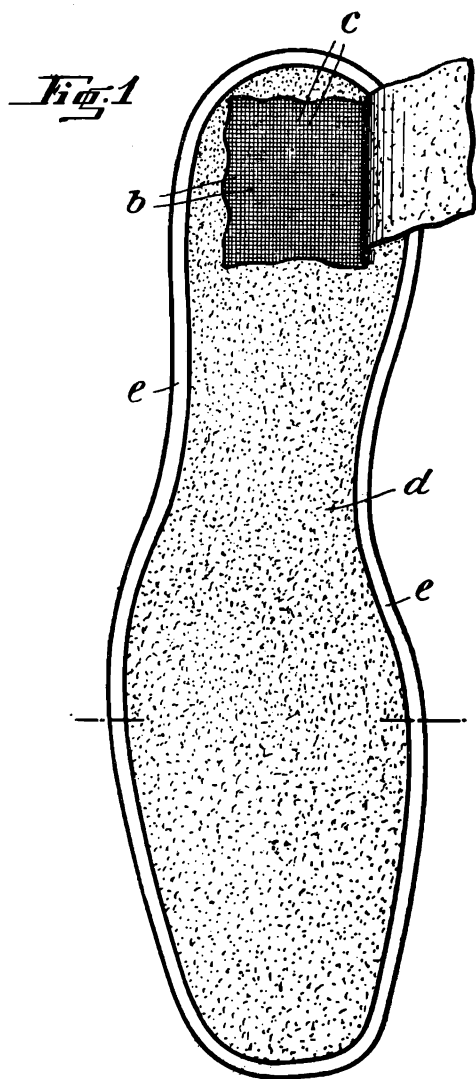
1. Wkładka do obuwia, zawierająca siatkę metalową, znamienna tem, że druty tej siatki biegnące w jednym kierunku są wykonane z innego metalu, niż druty biegnące w drugim kierunku, przyczem metale są tak dobrane, że pod wpływem naturalnej wilgoci nogi powstają w siatce prądy elektryczne (jak np. druty z cynku i miedzi).

2. Wkładka do obuwia według zastrz. 1, znamienna tem, że część druczanej siatki (*b*, *c*) na pięcie wkładki nie jest zakryta wierzchnią warstwą.

K u k i o l - F a b r i k K u r t K r i s p.

Zastępca: M. Kryzan,

rzecznik patentowy.

OTEKA